

Από τον ένα Δεκέμβρη στον άλλο...

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

» **Σ' εκείνο** τον άλλο Δεκέμβρη, που τον ανακαλούμε πάλι στη μνήμη μας και τον ξανακουβεντιάζουμε, διασταυρώνοντας ιστορικές ερμηνείες, προβάλλοντας πάνω του σημερινές ιδεολογίες και ιδεοληψίες, διαλέγοντας ο καθένας το νήμα της ιστορικής συνέχειας που του αρμόζει, στον άγριο Δεκέμβριο του '44 δηλαδή, ο εσμός των δωσιλόγων, των μαυραγοριτών, των ταγματασφαλιτών, μαζί με τη στρατιωτική μηχανή των Άγγλων, τσάκισε στρατιωτικά τον καθημαγμένο ΕΑΜικό κόσμο της Κατοχής και της Αντίστασης στη μάχη της Αθήνας, ενεργώντας στο όνομα του εθνικόφρονος αστισμού.

Εκείνος ο Δεκέμβρης καθαγιάστηκε, αναθεματίστηκε, αποκηρύχθηκε - κατά περίπτωση. Για κάποιους, υπήρξε το πρελούδιο μιας σωτήριας έκβασης που απέτρεψε τη μετατροπή της χώρας σε απέραντο γκουλάγκ. Για άλλους, μια ακόμα απόδειξη του μαυραγοριτικού πολέμου ανάμεσα στο

καλό και το κακό. Και σύμφωνα με κάποιες τολμηρότερες ερμηνείες, η αναδρομική επιβεβαίωση της υπεροχής του μεταρρυθμιστικού ορθολογισμού έναντι του πρωτόγονου λαϊκισμού της πλέμπας. Πίσω όμως από τις διαφορετικές ερμηνείες, πιστεύω ότι υπάρχει η επίγνωση πως εκείνη η αναμέτρηση συμπύκνωσε μια πολιτική και ιδεολογική αντιπαράθεση Αριστεράς - Δεξιάς, σε συγκεκριμένο χρόνο και τόπο και με συγκεκριμένο διακύβευμα. Και αυτό συμβαίνει και σήμερα, στον δικό μας Δεκέμβρη, σε διαφορετικές συνθήκες και με διαφορετικούς όρους.

Η χώρα δεν βρίσκεται βεβαίως υπό ξένη κατοχή. Βιώνει όμως την ανηλεή επικυριαρχία του συναρθρωμένου εγχώριου και ευρωπαϊκού νεοφιλελευθερισμού.

Οι Βρυξέλλες δεν θα αποστείλουν στρατεύματα και ο Γιούνκερ δεν θα εποπτεύσει τη σύγκρουση εγκτεστημένος στη μεγάλη Βρετανία - θα μας βομβαρδίζουν ανελλιπώς με τηλεσίγραφα, προειδοποιήσεις και προγνώσεις. Η ιδεολογία του κονσερβοκουτιού έχει δώσει τη θέση της στην

Υπάρχει η επίγνωση πως η αναμέτρηση του Δεκέμβρη του 1944 συμπύκνωσε μια πολιτική και ιδεολογική αντιπαράθεση Αριστεράς - Δεξιάς, σε συγκεκριμένο χρόνο και τόπο και με συγκεκριμένο διακύβευμα. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα, σε διαφορετικές συνθήκες και με διαφορετικούς όρους.

πιο σοφιστική θεωρία του (ενός πλέον) άκρου. Η φτώχεια και η πείνα δεν μας επιβάλλονται ως άγρια καταστολή από τον εισβολέα εχθρό - εφαρμόζονται από εγχώριους θεράποντες ως

φάρμακο για να απαλλαγούμε από τον νοσηρό μας ευδαιμονισμό. Ο «πόλεμος κινήσεων» στους δρόμους της Αθήνας έχει αντικατασταθεί από τον ομικλώδη «πόλεμο ελιγμών» στη Βουλή. Όμως, όπως και τότε, με καταλύτη την κρίση κι έναν μη αναμενόμενο ίσως πολιτικό βολонταρισμό, η τομή Αριστερά - Δεξιά ενεργοποιήθηκε και πάλι, όχι απλώς για να υπενθυμίσει διαφορές αξιών και προταγμάτων, αλλά για να εγγράψει στη συγκυρία το οριακό διακύβευμα τέτοιας κλίμακας αντιπαράθεσης, δηλαδή το ζήτημα της εξουσίας. Αυτό το κατανοούν πολύ καλά και ο κυρίαρχος συνασπισμός εξουσίας και οι Ευρωπαίοι υποστηρικτές του. Και γι' αυτό υιοθετούν αυτήν την απίστευτη οξύτητα «στρατηγική του φόβου». Δεν το κάνουν μόνο για να αποτρέψουν την ήττα. Ούτε επειδή ξέρουν ότι σε τέτοιες περιπτώσεις οι «παρενθέσεις» μπορεί να αποδειχθούν απρόβλεπτης διάρκειας. Το κάνουν για να αποθαρρύνουν κάθε βέβηλη σκέψη, εδώ και στην Ευρώπη, που θα αμφισβητήσει το απαρασάλευτο της κανονικότητάς τους, για να

αποδείξουν το ανέφικτο τέτοιων επιχειρημάτων. Το κάνουν ακόμα και επειδή δεν είναι τόσο βέβαιοι για την ηγεμονία των ιδεών τους.

Το πρόβλημα δεν είναι αυτοί. Το πρόβλημα είναι τι κάνει και τι μπορεί να κάνει ο κόσμος της Αριστεράς, τα λαϊκά στρώματα, η κοινωνία. Θα υπερβούν οι δύσπιστοι αριστεροί το σύνδρομο της μετριοπαθούς ουδετερότητας έναντι του αναπόφευκτου διπολισμού; Θα εγερθεί ο δημοκρατικός ριζοσπαστισμός του λαϊκού κόσμου; Θα εξεγερθεί το φιλότιμο της κοινωνίας από τη διαρκή ταπείνωση στην οποία την υποβάλλουν; Και τι θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ για όλα αυτά, πέρα από την καταμέτρηση των ψήφων για τον Πρόεδρο; Τι μπορούμε να κάνουμε όλοι μας για να αναδειχθεί ο ριζοσπαστισμός που δεν εξαντλείται στη ρητορική εκφώνηση, αλλά γονιμοποιεί το φρόνημα των πραγματικών ανθρώπων;

Τι θα κάνουμε για να τιμήσουμε την ιστορική καταγωγή μας από εκείνον τον άλλο Δεκέμβρη; Για να τιμήσουμε όσους τότε «ετελεύτησαν εν στόματι μαχαίρας»;